

ما برای کشف و شناخت بهتر زیبایی‌های آفرینش، باید به تفکر درباره‌ی خود، خلق، خلقت و خالق پردازیم. خوب و دقیق نگاه کنیم، گوش بدهیم، بسیار بخوانیم و درباره‌ی دیده‌ها و شنیده‌ها و خوانده‌ها پرسیم و از پرسیدن نهراسیم.

در تاریخ انسان‌های بسیار بوده‌اند که همه‌ی توان و جان خود را برای رسیدن به هدف خویش فدا کرده‌اند و گاهی، نجات مردمی یا آینده‌ی ملّتی به هوشیاری و فداکاری و تصمیم به هنگام و جان‌فشانی به موقع یک نفر یا جمعی محدود، وابسته می‌شود. همه‌ی جوامع بشری، فداکاری چنین انسان‌هایی را ارج می‌نهند و تلاش می‌کنند خاطره‌ی آن را در تاریخ و ادبیات و آثار هنری خود حفظ کنند.

از آداب حکایت‌گویان آن باشد که، چست و چالاک به سخن درآید و خام نباشد و داند که جماعت، لایق چه نوع سخن است، بیشتر، از آن گوید که مردم، راغب آن باشند.

نیکویی گویند و نیکوکاری کنید که خدای عزّوجل که شما را آفرید، برای نیکی آفرید و زینهار تا بدی نکنید و از بدان دور باشید که بدکننده را زندگانی، کوتاه باشد و پارسا باشید و چشم و گوش و دست از حرام و مال مردمان دور دارید و مردمان را عیب مکنید که هیچ‌کس بی‌عیب نیست.